

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
МИЛОСТЬ

chitanka.info

Наближи Коледа. Падна дълбокият снѣгъ въ черковния дворъ. Дигна се една сутринъ стариятъ камбанарь дѣдо Митрофанъ. Грабна лопатата и разрина една пжтека — отъ джбовата врата на стаята си до камбанарията. Като се прибра вжтре на топло, старецътъ сне ржавицитѣ, които му бѣше изплела баба Митрофанка, и рече:

— Знаешъ ли какво решихъ, докато метѣхъ снѣга?

— Какво?

— Решихъ да заколя пѣтела за Коледа.

— Стой не думай! Какъ ще го прежалимъ?

— Нѣма какво да сториме. На Коледа може да ни дойде нѣкой гостенинъ. Какъ ще го посрещнемъ, като нѣмаме нито прасе, нито кокошчица, нито една лъжица блажинка?

— Правъ си, — клюмна глава баба Митрофанка и дигна престилката си — да обърше сълзитѣ си.

Въ туй време крушовата главня на огъня изпращѣ. Една червена искра се завъртѣ покрай веригата нагоре и хвъркна презъ комина. Върху най-горната затоплена тухла на комина се бѣше намѣстило едно врабче, да си топли измръзналите крачета.

— Дѣдо Митрофанъ осжди пѣтела на погубване! — извика искрата и угасна.

Врабчето трепна и подскочи. Отлетѣ къмъ курника. Влѣзе при пѣтела.

— Какво диришъ тука? — попита пѣтельтъ.

— Дойдохъ да се простиме съ тебе, защото днесъ дѣдо Митрофанъ ще ти вземе главата.

— Затуй съмъ сънувалъ нощесъ единъ червенъ герданъ, — продума пѣтельтъ и отпустна жално криле надоле.

— Какво да правя сега?

— Бѣгай! — посъветва го врабчето, — нали знаешъ, че Стоянова майка плаче, а Бѣжанова майка не плаче.

Дѣдо Митрофанъ трѣгна да си точи ножа и заржча на баба Митрофанка да хване пѣтела. Баба Митрофанка натроши царевични зърна въ полата си и ги изсипа предъ курника. Следъ туй отнесе голѣмото корито и го подпрѣ полуизправено съ една тояжка. Долния край на тояжката завърза съ дълго вжже, проточено до нейния прозорецъ. Следъ като свърши тая работа, хитрата бабичка отвори вратичката на курника и отиде къмъ прозореца. Хвана другия край на

вжжето. Щомъ пѣтельтъ се наврѣ да кълве зърната, тя ще дръпне вжжето, тояжката ще падне, и коритото ще похлупи пѣтела.

Но пѣтельтъ разбра измамата. Той бѣше по-хитъръ отъ баба Митрофанка. Показа си главата, разпери криле и се дигна къмъ високата топола, която се бѣше възправила като огромна бѣла свѣщъ надъ черквата. Кацна на самия връхъ и тамъ се сгуши. Тогава баба Митрофанка плесна съ ржце, разлюти се, грабна секирата и нагази въ снѣга между каменнитѣ кръстове. Отиде да сѣче тополата.

— Скоро да слизашъ, — викна тя на пѣтела, — или ще отсѣка тополата!

— Отсѣчи я де! — отвърна пѣтельтъ. — Ако я отсѣчешъ, тя ще падне върху черквата, черквата ще затисне попа, а тебе ще те изпратятъ въ тъмницата.

Баба Митрофанка не разбра какво ѝ говори пѣтельтъ, удари два-три пжти съ секирата и се замисли. Постоя малко подъ дървото и като ѝ помръзнаха ржцетѣ — бързо се прибра въ кжщи и подгони котката съ ръжена. Върна се дѣдо Митрофанъ, закани се съ юмрукъ на пѣтела и слѣзе къмъ кръчмата да си подслади съ винце огорчената душа. Прибра се късно. Би камбаната за вечерня и легна да спи. И нали бѣше посрѣбналъ — сънятъ му нѣмаше край. На сутриньта нѣкой похлопа на вратата. Чу се гласътъ на попа:

— Хей, дѣдо Митрофане? Живъ ли си? Пладне стана, а ти още не си билъ камбаната.

— Прощавай, дѣдо попе, ама будилникътъ ми побѣгна и тази ноцъ не му чухъ гласа.

На другия день дѣдо попъ се закани:

— По празниците ще ида да намѣря другъ камбанаръ. Ще подиря нѣкой по-ранобуденъ старецъ. Ти ми обърквашъ черковната служба.

Седна дѣдо Митрофанъ до огъня и заклати отчаянъ глава. Намѣсти се баба Митрофанка и зарони два реда сълзи.

— Какво ще правиме сега, посрѣдъ зима, ако дойде другъ камбанаръ? Кжде ще си дѣваме главитѣ въ този снѣгъ? Ама ти си виновенъ — прокуди си будилника, като рече: ще го заколя.

— Сбъркахъ. Искамъ да му обадя, че нѣма да го коля, ама какъ да му кажа, като не му разбирамъ кокошия езикъ?

Въ туй време крушовиятъ пънъ изпрацѣ, и една червена искра се дигна нагоре. Тя изскочи презъ комина и викна:

— Дѣдо Митрофанъ реши да не коли пѣтла за Коледа.

Врабчето щомъ чу тия думи, подхвъркна къмъ тополата.

— Хей, пѣтльо. Какъ си?

— Умирамъ отъ гладъ и студъ.

— Слизай доле!

— Страхъ ме е отъ ножа.

— Не бой се. Азъ ти нося коледна милость. Утре е Рождество Христово и дѣдо Митрофанъ реши да те помилва за празниците.

Пѣтельтъ радостно подхвъркна надоле, изправи се предъ джбовата врата на старците и закукурига. Старците го чува, отвориха вратата, поканиха го да влѣзе и го нагостиха като драгъ гостенинъ.

Къмъ полунощ курникътъ гръмна отъ пѣтлювата пѣсенъ, а камбаната заехтѣ и обади на хората, че се е родилъ Божия синъ. Богомолците съ запалени свѣщи задрѣстиха черквата.

Дѣдо попъ остана много доволенъ и на сутринята занесе на старците пълно менче съ кървавица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.